

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců Mgr. Libora Zhřívála a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: A. K., nar. „X“, státní příslušnost „X“, pobytem „X“ proti žalovanému: Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, odbor specializovaných činností, Praha 8, Křižíkova 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.dubna 2010 č.j. CPPH-8064/ČJ-2010-004003 o zajištění žalobce,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á..
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.dubna 2010 č.j. CPPH-8064/ČJ-2010-004003, kterým byl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), zajištěn za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy na základě dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob.

Žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech. Ve výroku rozhodnutí zmíněná dohoda uznává nedotknutelnost práv a povinností vyplývajících členským státům z mezinárodního práva. Článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech zakotvuje právo na rodinný a soukromý život. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nezohlednil žalobcův rodinný a soukromý život na území České republiky. Žalobce sdílí společnou domácnost s přítelkyní V. M., která má na území České republiky povolený pobyt. Vzhledem k existujícímu rodinnému životu na území České republiky tak žalovaný nemůže aplikovat § 129 zákona č. 326/1999 Sb. a ani uvedenou readmisní dohodu. Žalovaný se otázkou existence rodinného a soukromého života na území České republiky žalobce

nezabýval. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a proto byl podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn. Správní orgán vycházel z uzavřené mezinárodní dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob, kterou je Česká republika vázána. Při vydávání rozhodnutí byla zohledněna i otázka, zda žalobci nebrání nějaká okolnost jeho vycestování a zda správní akt nepřiměřeně nezasáhne do ústavně zaručeného práva na soukromý a rodinný život. Bylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince, v němž ministerstvo rozhodlo, že vycestování žalobce možné je. Pokud se jedná o zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, zde je ochrana tohoto práva systémově zaručena v § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný poukázal ve vztahu k této otázce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2009 č.j. 2 As 22/2006-135, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že o zajištění cizince je rozhodováno bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Tato otázka je předmětem posuzování v rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, který s ním byl sepsán dne 28.4.2010, neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by se dalo dovodit, že rozhodnutí o zajištění bude mít dopad do jeho rodinného či soukromého života. Žalobce nemůže úspěšně vznášet námitky, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, když existenci těchto práv ve správním řízení vůbec netvrdil a k jejich prokázání nenavrhoval žádné důkazy. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, mařil úřední rozhodnutí, páchal na území republiky protiprávní činnost. Za této situace se nemůže dovolávat nároku na pobyt na území České republiky. Svým jednáním demonstroval neúctu k veřejnému pořádku České republiky a neochotu respektovat pravidla, která jsou na území stanovena.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 28.4.2010 byl v Kladně zajištěn cizinec, následně bylo zjištěno, že se jedná o občana „X“ A. K., nar. „X“. K osobě cizince pak bylo dále zjištěno, že má v době od 22.10.2008 do 21.10.2011 odmítnut vstup do Schengenského prostoru, neboť rozhodnutím ze dne 24.9.2008 č.j. CPPH-22084/ČJ-2008-65/KA, které nabylo právní moci dne 30.9.2008, mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let a stanovena doba k vycestování do 23.10.2008.

Dne 28.dubna 2010 pod č.j. CPPH-8064/ČJ-2010-004003 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Téhož dne s ním byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, ve kterém potvrdil, že do České republiky přicestoval v roce 2002, od roku 2004 nemá svůj cestovní doklad, jeho odcizení nikde nehlásil. Výslovně uvedl, že si je vědom toho, že se na území republiky nachází nelegálně, bez platného cestovního dokladu a víza, ač k tomu není oprávněn. V roce 2008 neměl prostředky na vycestování a bál se vrátit na Ukrajinu, neboť vyrůstal jako Rus. Dále v rámci tohoto vyjádření žalobce uvedl, že neví, kde v současné době v České republice pobývá, v České

republiky nemá žádné příbuzné ani se zde nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo již má v péči. Rovněž není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. S občanem Evropské unie nežije ve společné domácnosti. V České republice nemá žádné vazby. Obsahem spisu je i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 28.4.2010 ev.č. ZS13995 k možnosti vycestování cizince, ve kterém ministerstvo uvedlo, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství, tedy na Ukrajinu. Vycestování je možné.

Dne 29.dubna 2010 bylo vydáno Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, rozhodnutí č.j. CPPH-8064/ČJ-2010-004003, kterým se podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1.2 v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. žalobci ukládá správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví na 7 let.

Ve stejný den pod stejným číslem jednacím bylo totožným správním orgánem pak vydáno rozhodnutí, že se žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. zajišťuje za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy na základě dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob uveřejněnou v Úředním věstníku Evropské unie dne 18.12.2007 pod č.j. L332.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí o zajištění žalobce správní orgán uvedl s odkazem na ustanovení uvedená ve výroku rozhodnutí, že cizinec se nachází od 24.10.2008 na území republiky nelegálně, v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Současně pobývá na území bez platného cestovního dokladu a platného víza, ač k tomu není oprávněn. Příslušným orgánům Ukrajiny byla podána žádost o jeho převzetí na základě dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o předávání a přebírání občanů obou států. Toto rozhodnutí žalobce převzal dne 29.4.2010 a proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítl, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný se při vydání napadeného rozhodnutí nezabýval otázkou existence jeho rodinného a soukromého života na území České republiky, ačkoliv čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikováno pod č. 209/1992 Sb.) právo na rodinný a soukromý život zakotvuje.

K této námitce je třeba uvést, že téhož dne jako napadené rozhodnutí o zajištění (dne 29.dubna 2010) bylo vydáno žalovaným i rozhodnutí č.j. CPPH-8064/ČJ-2010-004003, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 7 let. V rámci řízení o uložení správního vyhoštění byl se žalobcem sepsán protokol o jeho vyjádření. Žalobce v rámci tohoto vyjádření výslovně uvedl, že v České republice nemá žádné příbuzné a žádné vazby, že se zde nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost či kterou by měl ve své péči. Uvedl, že neví, na jaké adrese a u koho se zdržuje. Za této situace se jeví tvrzení žalobce v žalobě, že sdílí společnou domácnost s V. M., jako nedoložené a účelové. Jestliže žalobce v rámci správního řízení o správním vyhoštění o existenci společné domácnosti s V. M. nic neuvedl, nemůže žalovanému vytýkat, že nezjišťoval stav věci. Obě rozhodnutí byla vydána totožným správním orgánem, stejnou oprávněnou úřední osobou. Při vydávání rozhodnutí o zajištění žalobce tedy žalovaný mohl vycházet z vyjádření žalobce, že na území České republiky nemá žádné rodinné a soukromé vazby. Je nepravděpodobné, že by žalobce neznal místo, na kterém by bydlel ve společné domácnosti se svou přítelkyní. Za této situace nelze považovat za zkrácení práv žalobce, jestliže se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí otázkou soukromého a rodinného života žalobce nezabýval. Soud v této souvislosti pak považuje za potřebné i poukázat na to, že otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

cizinců je povinen se správní orgán zabývat podle zákoně č. 326/ 1999 Sb. v řízení o správním vyhoštění a nikoliv v řízení o zajištění cizince.

Ze shora uvedených důvodů má soud za to, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 27. října 2010

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová